

Prometheus

Et månedligt nyhedsbrev fra Schiller Institutet

årgang 20 nr. 4

april 2008

»EN NY ÆRA FOR MIT LAND«

Under topmødet i Casablanca mellem præsident Franklin D. Roosevelt og premierminister Winston Churchill i januar 1943 blev sultanen af Marokko inviteret til aftenselskab. Næppe havde man sat sig til bords, før Roosevelt spurgte ind til den almindelige marokkaners levevilkår i den dengang franske koloni. Sultanen udtrykte et brændende ønske om at få hjælp til at sikre sit land moderne skoleforhold og tidssvarende hygiejniske foranstaltninger. Roosevelt svarede, at så måtte sultanen sikre, at fremmede interesser ikke fik koncessioner, som ville udsuge landets økonomiske ressourcer. Churchill forsøgte at skifte emne.

Men sultanen tog tråden op og bad Roosevelt uddybe sit svar. Den amerikanske præsident svarede, at efterkrigstiden naturligvis ville blive fuldstændig anderledes end førkrigstiden, navnlig hvad angik kolonispørgsmålet. Churchill rømmede sig og begyndte igen at tale om noget andet. Høfligt bad sultanen om at få uddybet, hvad Roosevelt mente med »fuldstændig anderledes«. Præsidenten lod en bemærkning falde om de intime forbindelser mellem britiske og franske koncessionshavere, som havde indgået syndikater for at udsuge koloniernes rigdomme, hvorefter han engagerede sultanen i en længere snak om, hvorledes USA kunne uddanne unge marokkanske ingeniører, så landet selv kunne få gavn af eventuelle olieforekomster.

Præsident Roosevelts søn Elliott afslutter sin beretning fra middagselskabet i Casablanca således: »Vi morede os alle storartet – på nær en enkelt undtagelse. Da vi rejste os fra bordet, sagde sultanen til far, at så snart krigen var forbi, ville han anmode De forenede Stater om hjælp til sit program for landets nye udvikling og opbygning. Hans ansigt lyste: »En ny æra for mit land«. Rød af vrede og tyggende på sin cigar fulgte Storbritanniens premierminister sultanen ud af spisesalen.«

Her står vi så i 2008. Finanssystemet er ved at bryde sammen, og den politiske verdensorden vil meget snart følge efter. Derfor skal vi atter en gang til at vælge mellem to vidt forskellige fremtidsvisioner: Enten fortsætter den moderne udgave af Det britiske Imperium, den angloamerikanske nykolonialistiske »globalisering«, med alle de militære og politiske konflikter rundt om på kloden det vil medføre. Det er det, Lissabon-traktaten, et militariseret EU og et globaliseret NATO skal bruges til. Eller også vælger vi, langt om længe, at virkeliggøre Franklin D. Roosevelts visioner om en bedre verden uden kolonier. I stedet for vasalstater, der leverer billig arbejdskraft og tømmes for naturressourcer, skal vi have selvstændige suveræne nationer i fredelig sameksistens, som samarbejder om fælles økonomisk udvikling. Det er det sidste, Lyndon LaRouche og Schiller Institutet har kæmpet for i årevis.

NY VERDEN VENTER – MEN HVILKEN?

Drama på **Wall Street** fredag den **14. marts 2008**: Efter flere dages vedholdende rygter om en nært forestående betalingsstandsning meddelte den **85 år** gamle investeringsbank **Bear Stearns**, at kastanjerne nu var raget ud af ilden ved hjælp af et **30 mia. dollars** stort lån fra finansgiganten **JP Morgan Chase and Co.** Lånet var tilmed blevet sikret af **Den amerikanske Føderalbank**, og dermed skulle alt være i den skønneste orden.

Men det var alt ikke! Allerede næste morgen stod det klart for føderalbanken, at Bear Stearns stadig var i akut fare for at krakke, og man tog diskret kontakt til en række af **USA's** største banker for at overtale dem til at overtage investeringsbanken. Kun **JP Morgan** var villig til at give opfordringen en seriøs overvejelse, men søndag morgen meldte direktør **Jamie Dimon** tilbage, at ikke engang **JP Morgan** havde tilstrækkeligt med likvide midler til at redde Bear Stearns.

På en høring i **Det amerikanske Senats Bankkomité** den **3. april** fortalte **Timothy Geithner**, præsident for **Føderalbanken i New York**, at det havde været et svar, man ikke kunne leve med. I føderalbanken var man fuldstændig overbevist om, at hvis Bear Stearns ikke blev overtaget af en anden bank, inden aktiemarkedene åbnede i **Det fjerne Østen** søndag aften, ville man stå med en total nedsmeltning af finanssystemet mandag morgen. Føderalbankens øverste chef, **Ben Bernanke**, fortalte bankkomiteens medlemmer, at med en verdensøkonomi i dyb krise ville det være umuligt at holde døningerne fra et bankkrak indenfor finansverdens egne rækker. Derfor tilbød føderalbanken at veksle op til **30 mia. dollars** af Bear Stearns nødlidende aktiver med statsobligationer. Det accepterede **JP Morgan**, og så kunne man sent søndag den **16. marts** udsende en meddelelse om, at **JP Morgan** havde overtaget Bear Stearns for en femtendedel af fredagens aktiekurs, sølle **2 dollars** per aktie (tilbuddet blev få dage senere hævet til **10 dollars** per aktie).

Høringen i Senatets Bankkomité afslørede stor skepsis overfor brugen af amerikanske skatteyderes penge til at redde en spekulationsramt investeringsbank på **Wall Street**. Men ifølge den amerikanske økonom og fhv. demokratiske præsidentkandidat **Lyndon LaRouche** var den politiske reaktion alt for tam. Allerede den **20. marts** havde han nemlig krævet en politimæssig efterforskning af føderalbankens og det amerikanske finansministeriums engagement i redningen af Bear Stearns. Den amerikanske lov om redning af banker, som blev vedtaget af **Den amerikanske Kongres** den **9. marts 1933**, på foranledning af præsident **Franklin D. Roosevelt**, der var blevet indsat i embedet blot 4 dage tidligere, skelner knivskarpt mellem almindelige udlånsbanker og investeringsbanker. Roosevelt ville ikke spendere én øre på at redde **Wall Streets** spekulationsfikserede investeringshuse. Men det vil føderalbanken godt **75 år** senere – uden hjemmel i den amerikanske lovgivning.

Sammenbruddet af Bear Stearns og Den amerikanske Føderalbanks paniske redningsaktion repræsenterer endnu et afgørende faseskifte i den internationale økonomiske og finansielle krise. Den **17. februar** måtte **Storbritanniens** finansminister **Alistair Darling** nationalisere den konkurs-truede storbank **Northern Rock**, og nøjagtig en måned senere er det altså hans amerikanske kollega **Hank Paulson**, der med hjælp fra føderalbanken må gribe til offentlige midler for at forhindre endnu et bankkrak og en truende

nedsmeltning af hele finanssystemet. Forestillingerne om at den private bank- og finansverden, med lidt hjælp fra de frie markeds kræfter, selv kan løse den igangværende globale finansfinanskrise, har for længst forladt Jordens overflade. Der er omfattende politiske indgreb under opsejling. Og de vil ikke blot afgøre finanssystemets skæbne over de kommende uger og måneder, men vil samtidig bestemme fremtiden for hovedparten af Jordens befolkning.

Derfor gentog **Lyndon LaRouche** den **17. marts** sin opfordring til de folkevalgte politikere i **Washington** om hurtigst muligt at iværksætte tre vigtige tiltag for at trække **USA** og den øvrige verden ud af krisen:

1) En umiddelbar vedtagelse af det lovforslag til beskyttelse af husejere og banker, kaldet »**Home Owner and Bank Protection Act of 2007**«, **HBPA**, som **LaRouche** fremsatte i **sommeren 2007**. Venter man ret meget længere, vil situationen på det amerikanske boligmarked og i den amerikanske økonomi blive helt håbløs.

2) Etableringen af et **to-lags kreditsystem** i hvilket: **a)** Den amerikanske regering tilvejebringer kreditter med en rente på **1-2 procent** til investeringer i fysisk-økonomiske genopbygningsprojekter; **b)** alle øvrige kreditter udstedes med flydende renter.

3) **USA's** regering henvender sig straks til regeringerne i **Rusland, Kina, Indien** og andre lande for med øjeblikkelig virkning at etablere et valutasystem med fastlåste vekselkurser (et **Nyt Bretton Woods-system -red.**) til erstatning for det nuværende, håbløst sammenbrudte system med flydende valutakurser.

Under det tredje punkt understregede **LaRouche** desuden, at det er meget vigtigt, at de deltagende lande indgår langsigtede økonomiske aftaler centreret omkring opbygningen af kapitalintensive infrastrukturprojekter, som f.eks.: **a)** udviklingen af nye typer kraftværker (med vægt på udvikling af kernekraft); **b)** skabelsen af nye ferskvandsressourcer (med anvendelse af højtemperatursreaktorer til afsaltning af havvand); **c)** øget anvendelse af syntetiske brændstoffer som erstatning for kulbrinte (også her vil kernekraft spille en nøglerolle); **d)** et tæt globalt jernbanenet med udvikling af højhastigheds magnetsvævetog til erstatning af den allerede alt for høje motorvejstrafik; **e)** nedfavourisering af gigantiske monopolitiske multinationale selskaber til fordel for mindre, lokalt ejede produktionsorienterede selskaber, der står som grundpiller i kombinerede industri- og landbrugsområder; **f)** stort og voksende fokus på udviklingen af teknologier med høj energiflukstæthed til industriproduktion og anden anvendelse.

Efter **LaRouches** besøg i **Rom** den **28. februar**, hvor han deltog i en konference med overskriften »*Den internationale systemkrise og 'Roosevelt-løsningen'*«, arrangeret af **Prometheus'** samarbejdspartner **Executive Intelligence Review** og med **Det italienske Senat** som vært (se også **Prometheus, marts '08**), er den politiske diskussion om et nyt **Bretton Woods** for alvor blevet sluppet løs i **Italien**. Anledningen har været den fhv. italienske økonomiminister **Giulio Tremontis** nye bog »*Frygt og Håb*«, der indeholder en åben støtte til **LaRouches** forslag om etableringen af et nyt valutasystem med faste valutakurser, med præsident **Franklin D. Roosevelt's** **Bretton Woods-system** fra **1944** som forbillede.

Tremontis bog går også hårdt i rette med de seneste årtiers globaliseringsproces og den landede midt i Italiens

valgkamp. Ved et eventuelt regeringsskifte er der stor sandsynlighed for, at Tremonti bliver ny finansminister og han har fået stor opbakning fra både fagforeninger og politikere, der befinder sig et helt andet sted i det politiske spektrum. Den **19. marts** gik diskussionen ud over Italiens grænser, da den franske avis *Le Monde* bragte en omfattende artikel om Tremontis nye bog.

Hjemme i USA vokser støtten til LaRouches lovforslag til redning af boligejere og banker, HBPA, ude i lokalsamfundene. Alene i delstaten **Pennsylvania** har **26** byråd vedtaget støtteerklæringer til LaRouches forslag, som er blevet sendt til Kongressen i Washington. Men også fra de øvrige delstater strømmer det ind med støtteerklæringer fra byråd og lokalforeninger, og adskillige delstatssenater behandler netop nu resolutionsforslag til støtte for HBPA. Det første blev vedtaget af senatet i **Rhode Island** den **27. februar**.

Men i Washington går det desværre hastigt den forkerte vej. Finansminister Hank Paulson synes fast besluttet på at gøre alt andet, end det LaRouche har foreslået. Også selv om det betyder en total fornægtelse af virkeligheden, med alle de konsekvenser, det vil få for den amerikanske økonomi og befolkning.

Den **7. marts** meddelte Den amerikanske Føderalbank, at der vil stå ekstraordinære kreditlinjer på i alt **200 mia. dollars** åbne for de nødlidende banker. Den **11. marts** blev det fulgt op af yderligere **200 mia. dollars** i et koordineret indgreb fra alle centralbankerne i verdens førende industrinationer, G-10. Alligevel konkluderede finansminister Paulson i den første rapport fra den nyligt nedsatte krisekomité i **Det hvide Hus**, kaldet »**The President's Working Group on Financial Markets, PWG**«, »præsidentens arbejdsgruppe angående finansmarkederne«, at finanssystemet i bund og grund er sundt, hvis man lige ser bort fra det faktum, at for mange investorer (inkl. banker) har investeret alt for meget i »finansielle produkter«, de ikke selv forstod et kuk af.

LaRouches spontane reaktion var: »Paulson er f..king inkompetent.« På den ene side pumper han milliarder ind i finanssystemet i et desperat forsøg på at redde bankerne, med fare for at udløse en hyperinflationær dødsspiral i en i

forvejen kriseramte verdensøkonomi, og på den anden side siger han, at der ikke er noget som helst galt.

Den **31. marts** nåede Paulsons åbenlyse skizofreni så nye højder, da han fremlagde **Bush-regeringens** redningsplan for det finanssystem, han lige havde sagt, ikke var i krise. Ifølge den nye kriseplan skal de sidste rester af Franklin D. Roosevelts kontrol over finansverdenen afvikles og nedlægges, og i stedet skal føderalbanken udstyres med udvidet magt til at gribe ind overfor banker i kriser. Hovedmålet med Paulsons plan er at lade det nuværende finanssystem fortsætte i uændret form. Om nødvendigt ved at anvende skatteydernes penge til at redde banker og finanshuse. LaRouche har derfor krævet Hank Paulson fyret omgående.

Ved en konference i Washington den **12. marts**, der blev transmitteret direkte til hele den øvrige verden via internettet, advarede Lyndon LaRouche om, at der hos de fleste politiske kredse i både **USA, Europa** og **Asien** er frygtsom uvilje mod at indse og erkende det indlysende: Nemlig, at man blandt ledende kredse i det gamle britiske imperiums hovedsæde i **London** er i fuld færd med at trække de nødvendige geopolitiske konsekvenser af det igangværende økonomiske og finansielle sammenbrud. Hele det globale magt-politiske landkort vil blive dramatisk forandret i de kommende måneder og år. Og det er et historisk drama, som de, der ser sig selv som ledende figurer i det »moderne« angloamerikanske imperium, ikke har tænkt sig at sidde som passive tilskuere til. Og det er på den baggrund, alle væsentlige politiske begivenheder rundt om på kloden i dag skal ses og forstås, understregede LaRouche.

Det kan være meget svært selv at danne sådan et overblik, men det har **Schiller Instituttets** stifter og internationale præsident **Helga Zepp-LaRouche** forsøgt at råde bod på gennem en serie artikler i det amerikanske magasin *Executive Intelligence Review* og den tyske avis *Neue Solidarität*. I en artikel fra den **28. marts** kastes der et forklarende lys over den ubehagelige politiske virkelighed bag Lissabontraktatens erklærede mål om en øget militarisering af **Den europæiske Union** og en tættere integration med **Dennordatlantiske Forsvarsalliance, NATO**. Vedtages den nye traktat endegyldigt, vil **EU** give sig selv ret til at anvende militære

NY KAMPAGNEAVIS FRA SCHILLER INSTITUTTET

Den **18. marts** udkom **Schiller Instituttets Kampagneavis nr. 5, forår 2008**, i **60.000** eksemplarer.

Avisen afslører **Lissabon-traktaten** som en ny feudalisme, der indebærer en måske uigenkaldelig afgivelse af national suveræniteten, og som derfor må foranledige folkeafstemninger i de europæiske lande, inden den iværksættes. Der er analyser af den strategiske situation og den globale finanskriser, bl.a. en tale af **Lyndon LaRouche**: »Vi kan besejre den fascisme, der truer os i dag«.

I artiklen »50-års infrastrukturplan for Danmark« fremlægger Schiller Instituttets danske formand **Tom Gillesberg** et modsvar til det visionsløse forslag for fremtidens investeringer, som Infrastrukturkommissionen præsenterede, og der er to sideres skræmmende læsning om hvordan voldelige computerspil programmerer unge til mord, og om den sociale kontrol og manipulation, der foregår via sociale netværk på internettet. Dertil kommer anden spændende læsning, som f.eks. Schiller Instituttets foretræde for **Folketingets Politisk-Økonomiske Udvalg** den **17. januar**.

Avisen kan bestilles gratis (også ekstra eksemplarer til uddeling) på **35 43 00 33** eller kan læses på **www.schillerinstitut.dk/ka5.pdf**.

Schiller Instituttet
Kampagneavis nr. 5, forår 2008

Kræv folkeafstemning om Lissabon-traktaten

Finanskollaps! LaRouches løsning eller fascisme?

50-års infrastrukturplan for Danmark

www.schillerinstitut.dk 35 43 00 33 s@schillerinstitut.dk

magtmidler, uden først at spørge FN om lov.

Og hvad er det så for et verdensbillede, som EU og NATO skal handle ud fra, når man sådan drager rundt i verden med militær magt? Det spørgsmål fandt Helga Zepp-LaRouche besvaret i et strategisk oplæg med titlen: »Towards a Grand Strategy for an Uncertain World«, »Hen imod en Omfattende Strategi for en Usikker Verden«, skrevet af fem forhenværende stabschefer: General **Klaus Naumann** fra Tyskland, feltmarskal **Lord Inge** fra Storbritannien, general **John Shalikashvili** fra USA, admiral **Jacques Lanxade** fra Frankrig og general **Henk van den Bremen** fra Holland.

Oplægget blev fremlagt på NATO-topmødet i Bukarest den 2.-4. april, og kan bedst betegnes som NATO's og EU's egen udgave af de sikkerhedsrapporter, som ledende amerikanske neokonservative bannerførere som **Paul Wolfowitz**, **Dick Cheney** og **Donald Rumsfeld** m. fl. udgav op gennem 1990'erne. I år 2000 kom rapporten »Rebuilding America's Defenses – Strategy, Force and Resources for a New Century«, »Genopbyg Amerikas Forsvar – Strategi, Styrke og Ressourcer for et Nyt Århundrede«, som opsummerede alle de foregående oplæg, og som blev det grundlæggende strategiske udsyn for den kommende regering under præsident **George W. Bush**. Herfra kom filosofien bag angrebene på Irak og Afghanistan, og herfra kom forestillingen om »forebyggende angreb med atomvåben«.

De fem generalers oplæg til NATO og EU indeholder også muligheden af et »forebyggende angreb med atomvåben«, i det mindste som en »nyttig trussel«. Og selv om sproget er mere afdæmpet end hos de amerikanske neokonservative, er verdensbilledet det samme: Hele verden er vore potentielle fjender! Vi i Vesten trues af: International terrorisme, organiseret kriminalitet, spredning af masseødelæggelsesvåben, afpresning gennem kontrol over råstoffer og finansielle ressourcer, folkevandringer, sygdomme, aids m.m. Ja, sågar befolkningstilvækst og klimaforandringer indgår i det altomfattende trusselsbillede.

Men allervigtigst: Der er et »dem« og et »os«. Skønt de er pakket ind i en dyne af intellektuelle omskrivninger, kan alle, der læser rapporten, forstå de slet skjulte hentydninger: Europas og USA's fremtidige fjender hedder Rusland og Kina, og hvis befolkningstilvæksten og den økonomiske udvikling fortsætter, gælder det også Afrika, Mellemøsten og det øvrige Asien.

Og med et globalt økonomisk sammenbrud i fuld udblæsning, er alt dette ikke virkelighedsfjernt akademisk fremtidssnak. Det er her og nu, og det er den underlæggende politiske virkelighed, som alle afgørende begivenheder spejles i, sagde altså Lyndon LaRouche i sin »webcast« den 12. marts.

I stedet for to uger med global fred og harmoni under de olympiske lege i Kina til efteråret, er vi på vej mod en dramatisk politisk konfrontation. På grund af menneskerettigheder og Tibet? Nej, fordi ledende kredse i Vesten, med hovedsæde i London, ser en konfrontation med Kina som en nødvendig del af et strategisk respons på den økonomiske krise. Selv om Sovjetunionen for længst er dødt og

borte, vokser spændingerne mellem Rusland og NATO. Er det fordi præsident **Vladimir Putin** er antidemokratisk? Nej, der er fordi ledende kredse i Vesten ikke ser et øget europæisk-russisk-kinesisk samarbejde om f.eks. store fysiske infrastrukturprojekter, som deres foretrukne løsning på den igangværende sammenbrudskrise. Er Zimbabwe ved at falde fra hinanden, alene fordi præsident **Robert Mugabe** egenhændigt har kørt landet i sæk? Nej, økonomiske sanktioner og beskidt manipulation med alle politiske fraktioner i landet har lagt alt til rette for en britisk genkolonisering af »Syd-Rhodesia«. I sidste øjeblik, før Kinas hastige politiske fremstød i Afrika kommer alt for tæt på vigtige strategiske ressourcer.

Problemet er blot, at geopolitiske manipulationer af den form kan udløse en verdenskrig. Det har de gjort før. **Det britiske Imperiums** hemmelige tjenester var hyperaktive under **Den russiske Revolution i 1917**. Bankverdenen i **City of London** var dybt involveret i finansieringen af den politiske bevægelse, der bragte **Hitler** til magten i Tyskland i 1933. Og ledende kredse i Storbritannien så en krig mellem Sovjetunionen og Hitlers Tyskland, som en løsning på et alvorligt geopolitisk strategisk problem skabt af den voksende økonomisk konkurrence fra **Det europæiske Kontinent**. Deraf 2. Verdenskrig.

På den baggrund må det have løbet koldt ned ad ryggen på enhver, der læste en artikel i *The Sunday Times* den 30. marts med overskriften: »Tibet er én ting, men spændinger mellem Indien og Kina varsler større katastrofe«. Forfatteren var den fhv. redaktør af City of Londons hoforgan, *The Economist*, **Bill Emmott**. Både på og mellem linjerne var hovedindholdet af artiklen følgende: Økonomer fra finansselskabet **Goldman Sachs** har forudsagt, at Kina vil overtage USA's rolle som verdens største økonomi i slutningen af 2020'erne, og inden 2050 vil Indien have skubbet USA ned på en tredjeplads. Men så galt behøver det ikke at gå, for der er gamle uafklarede konflikter, der kan få Kina og Indien, og måske også Japan, til at ryge i totterne på hinanden, hvert øjeblik det skal være. Tibet er kun en forsmag. Forude lurer en asiatisk storkrig. Og så kan det jo være, at både Kina og Indien befinder sig et helt andet sted rent økonomisk, når vi når frem til 2020 og 2050. Underforstået: En asiatisk storkrig kan være løsningen på fremtidens økonomiske trussel imod Vesten. Skræmmende, meget skræmmende, når man holder historien og Det britiske Imperiums gamle dogme: »**Del og Hersk**« in mente.

Statsminister **Anders Fogh Rasmussen** vil gerne have det danske forbehold overfor EU's militære samarbejde fjernet ved en ny folkeafstemning. Vi har allerede været trukket ind i en krig i Irak på falsk grundlag. Og lige nu hænger vi, sammen med vore allierede i NATO, uhjælpeligt fast i det militære kviksand i Afghanistan, med tragiske tab af danske soldaters liv til følge. Så mon ikke den danske befolkning og et flertal i Folketinget gør klogt i at vende skråen en ekstra gang, før vi lader os spænde for EU's nyimperialistiske vogn og marcherer ud i verden på nye militære eventyr.

Prometheus udgives hver måned af **Schiller Institutet**, Sankt Knuds Vej 11 kld., 1903 Frederiksberg, tlf: 35 43 00 33, Konto: 1551-0005648408, Giro: 564-8408, si@schillerinstitut.dk, www.schillerinstitut.dk. **Prometheus** er en videreførelse af **Agro-Nyt** (marts 1989 – oktober 2004). Redaktion: Poul Rasmussen (ansvh.), Tom Gillesberg, Percy Rosell og Executive Intelligence Review. Abonnement: 1 år: 2.000 kr. – 6 mdr.: 1.000 kr. – 3 mdr.: 600 kr. Eftertryk kun tilladt med kildeangivelse.

ISSN: 1604-2840 Egettryk